

Rom 11, 29

29: For Guds nådegaver og kall kan ikke tas tilbake.

Ifølge gr. teksten: "For det kan ikke angres på Guds nådegaver og kall". Dvs. at Gud kan ikke angre på sine nådegaver eller kall som er gått ut fra ham. Med dette forklarer apostelen siste del av forrige vers: "ifølge utvelgelsen er de elsket for fedrenes skyld". For Gud kan ikke angre, føyer han så til, eller endre noe han en gang har gjort eller besluttet. Hans kall og nådegaver kan ikke kalles tilbake. Nå har han en gang kalt Abrahams arvinger til å være hans eget folk, framfor alle andre slekter på jorden. Og til sitt folk har han også gitt store og nåderike løfter. Dette han dermed har gitt dem, vil han aldri trekke tilbake. Sitt kall til dem kommer han aldri til å endre. Ordet "kall" betyr altså her det samme som "utvelgelse" i forrige vers. I dette kallet, hvor Abrahams ætt (sv: sæd) ble utvalgt til å være Guds folk, lå også det åndelige kallet til evig liv. For til alle Abrahams etterkommere ble samme velsignelsen forkynt som den deres troende far hadde fått erfare. Og dette kallet oppfylles fullkomment på alle dem "som også følger etter i sporene av den tro som vår far Abraham hadde" (kap. 4: 12). Dvs. først på den "rest som blir igjen etter nådens utvelgelse", og senere på alle dem som i den siste tiden skal bli frelst (iflg. v. 25-26).

Det var nettopp på grunn av denne sin "utvelgelse", eller nådefulle omsorg, at Gud sparte noen av folket da Jerusalem ble ødelagt, og ikke lot dem bli helt utslettet. Kristus sa jo at "Hvis ikke de dagene ble forkortet, ville ikke noe kjød bli frelst (dvs. ikke en eneste av Israel). Men for de utvalgte skyld skal de dagene bli forkortet" (Mat 24: 22, konf. Rom 9: 29). Det var for deres skyld, de som ennå skulle bli omvendt og frelst, at Gud i denne forferdelige straffedommen, ja, helt til denne dag, alltid har spart noen av dette folket. Samme årsak nevnes også i Jes 65: 8-9: "Så sier Herren: Som folk sier når de finner saft i druen: Ødelegg den ikke, for det er en velsignelse i den! - slik vil jeg gjøre for mine tjeneres skyld og ikke ødelegge hele folket. Men jeg vil la en ætt komme av Jakob og av Juda en arving til mine fjell. Mine utvalgte skal arve landet". Her ser vi hva som egentlig menes med disse ordene: "Gud ångrar icke sina nådegåvor og kallelse".

Men disse ordene har jo også en veldig trøst til oss kristne. Hovedtanken i teksten er jo at en nåde og en utvelgelse Gud én gang har gitt, kan ikke kalles tilbake av ham. Og nå har jo også vi et særdeles tidlig kall og utvelgelse som grunn for vårt håp om frelse og evig liv. Også oss har Gud gitt de herligste og største løftene. Han "utvalgte oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt" (Ef 1: 4). Bruk nå det verset vi nå har foran oss, på disse løftene: "Guds nådegaver og kall äro sådana, att han icke ångrar dem".

Dette Guds råd til vår frelse, at han utvalgte oss i Kristus, må jo være totalt urokkelig - og helt uavhengig av oss - når Gud bestemte dette så tidlig at det ikke var noe menneske som var skapt, og

kunne være med og påvirke dette! Det skjedde jo "før verdens grunnvoll ble lagt"! Da ennå ingen dag var blitt til. Da ennå ingen sol eller måne fantes. Da tenkte Gud i sin evige frie rådslutning på å skape universer. På jorden ville han skape en slekt etter sitt bilde, til barn som skulle arve alle hans gaver, en slekt som skulle kunne se og fryde seg over alt hans verk, over alt som var fullkomment gjort av ham.

Men for at vi skulle lære også å kjenne hans guddommelige rettferdighet og barmhjertighet, besluttet han at vi skulle settes på en prøve. Han forutså hvordan vi gjennom den falne englens misunnelse og list skulle bedras til å falle. Og han forutså all den elendighet og fordervelse som skulle følge av det fallet. Men da er det han også fatter dette råd til vår frelse; å gi oss som stedfortreder sin evige Sønn. Han skulle komme ned til jorden, ikle seg vårt kjøtt og ta vår sak på seg. Påta seg å oppfylle loven og lide straffen i vårt sted. For at hver eneste én som i sin syndenød tar sin tilflukt til ham, og i tro holder seg til ham, ikke skal fortapes men ha evig liv. Dette var Guds eget frie valg, Guds eget besluttede råd til vår frelse som apostelen uttrykker slik: "Han har utvalgt oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt". "Ved Jesus Kristus har han forutbestemt oss til barnekår hos seg selv, etter sin viljes gode velbehag, til pris for sin nådes herlighet" (Ef 1: 4-6). Dette sitt råd forkynte han selv allerede på syndefallets dag. Og senere lot han stadig dette løftet sitt bli gjentatt og gjentatt, gjennom sine mange vitner og gjennom millioner av forbilledlige ofringer - helt til tiden kom da det skulle bli oppfylt i Jesu fødsel, lidelser, død og oppstandelse.

Da vitnet døperen Johannes: "Se! Guds Lam, som bærer bort verdens synd!". Og da vitnet Herren selv: "Mitt blod blir utgytt til syndenes forlatelse". Så ble det reist opp en stor skare som bar ut det glade budskap om at bare i ham har vi frelse, og at hans blod renses oss fra all synd. Dette Guds råd til frelse er altså besluttet meget tidlig, og rikelig forkynt. Skulle så Gud angre dette sitt evige kall, og ta det tilbake igjen? Skulle han nå begynne å se etter rettferdighet hos oss, og gjøre med oss etter våre synder? Er ikke den store Herren Gud trofast og uforanderlig i sitt evige råd, og i sine mange og dyrebare løfter? Skulle han noen gang ville forandre noe han selv har besluttet og forkynt? Legg merke til: sv: "... etter sin egen viljas välbehag!" Nei, noe slikt tenker vi ikke om vår store Gud - bortsett fra når synden vår overrasker oss. Da oppfører vi oss som om Gud skulle gjøre med oss etter våre synder. Å, da må vi huske godt på at det var jo nettopp for syndens skyld Gud gav sin Sønn til vår frelse. Skulle han så nå se på våre synder, og for deres skyld ikke være nådig mot oss, vi som i all vår elendighet likevel tror på Sønnen, og søker vår frelse bare i ham?

Skulle han da på grunn av synden bli trøtt av oss, og forkaste oss? Da var jo hans eget råd fra evighet av gjort til intet. Nei, dette kan aldri i evighet skje. "Guds nådegåvor och kallelse äro sådana att han icke ångrar dem". Vi lover og priser Gud i all evighet, han som før verdens grunnvoll ble lagt utvalgte oss i Kristus, dvs. besluttet å være nådig mot oss - bare i Ham! Dette sitt evige råd vil han aldri angre. Dette er det første vi her bør ta inn over oss.

Men han har da også tidlig i livet vårt inngått en særskilt pakt med den enkelte av oss. Det skjedde i dåpen som er "en god samvittighets pakt med Gud" (1Pet 3: 21). Da tok han imot oss som sine barn og "ikledde oss Kristus" (Gal 3: 27). For at vi utelukkende i ham skulle få være rettfærdige og "rene over det hele" (Joh 13: 10). Skulle så Herren noen gang senere trekke denne pakten tilbake, og begynne å dømme en sjel etter hva han er i seg selv? Hvis jeg derimot faller fra, i vantro, så er jeg, på samme måte som de vantro jødene, en "avbrukket gren". Og i den situasjonen kan jeg jo ikke regne med, eller dra nytte av stammens rot og kraft, av Kristi nåde, som jeg nå har brutt med. Men Herren "husker sin pakt til evig tid" (Sal 105: 8), og vil av den grunn arbeide på meg med en særskilt nåde, for å føre meg tilbake - slik vi så under v. 16.

Kort sagt: Vår vantro kan ikke gjøre Guds trofasthet til intet (kap. 3: 3).

Det er utelukket at Herren Gud kan endre eller trekke tilbake sin pakt. "Guds nådegaver og kall kan ikke tas tilbake".

I det som nå følger ser vi hvordan apostelen både vil bryte ned overmotet hos disse hedningekristne, og vil overbevise dem om at jødene, selv om de nå er falt fra i vantro, på ny skal få motta troen.